

Parallels in Sefer Bereshit: מעשה אבות סימן לבנים

Parshat Vayishlach: Why Should Dinah Marry Esav?!

Leah & Yaakov: Match Made in Heaven

1. Nehama Leibowitz, בספר בראשית

Our Sages whose interpretations we have followed until now, and who have seemed to take the side of Jacob against Laban giving the latter no benefit of the doubt, detect the workings of strict justice which is no respecter of persons, in what had befallen Jacob:

כל הלילה היתה עושה עצמה כרחל, כיון שעמד בבוקר "והנה היא לאה" אמר לה: בת הרמאי! למה רימית אותי?! אמרה לו: ואתה למה רימית אביך?! כשאמר לך (בראשית כז, כד): "האתה זה בני עשו"? אמרת לו (שם, יט): "אנכי עשו בכרך", ואתה אומר: "למה רמיתני?! ואביך לא אמר עליך (שם, שם, לה): "בא אחיך במרמה?"

2. בראשית כט:טז-יז

(טז) וּלְלֶכֶן שְׁתִּי בָנוֹת שֵׁם הַגְּדֹלָה לְאֵה וְשֵׁם הַקְּטָנָה רָחֵל. (יז) וְעֵינֵי לְאֵה רְכוּת וְרָחֵל הָיְתָה יִפֹּת תֹּאֵר וְיִפֹּת בִּמְרָאָה.

a. אבן עזרא

רכות – כמשמעו... ובן אפרים אמר: שהוא חסר אל"ף, וטעמו: ארוכות, והוא היה חסר אילוף.

b. רמב"ן

וטעם כי רועה היא - להגיד כי אין לצאן לבן רועה אחר זולתה, כי לה לבדה מסר אביה העדר והיא לבדה רועה אותם כל הימים, לא תלך בהם לאה אחותה כלל... ואולי בעבור כי עיני לאה רכות היה השמש מזיק לה, או בעבור שהיתה לאה גדולה ראויה לאיש וחשש לה אביה...

c. ר' יוסף בכור שור

עיני לאה רכות – נותן טעם למה שאל רחל שהיא הקטנה. ואם אמר: א בשביל שרחל יפת תואר, הייתי סבור שלאה מכוערת. מגיד לך הכתוב שלא היה בלאה שום דופי, אלא בעלת תואר ובעלת יופי, לא הייתה נופלת מרחל. רק שעיניה רכות, וכשהולכת נגד הרוח קשה לה. ולכך היה שולח לבן רחל עם הצאן ולא לאה, או שמא לחלוק כבוד לגדולה.

d. רש"י

רכות – לפי שהיתה זוכה, שהיתה סבורה לעלות בגורלו של עשו. שהיו הכל אומרים: שני זנים לרצקה ושתי בנות ללכך, גדולה לגדול וקטנה לקטן.

The King with the Hands of Esav

1. בראשית לב:כג

וַיָּקָם בְּלִילָה הוּא וַיִּקַּח אֶת שְׁתֵּי נָשָׁיו וְאֶת שְׁתֵּי שְׁפָחָתָיו וְאֶת אֶחָד עֶשֶׂר יְלָדָיו וַיַּעֲבֹר אֶת מִעְבַּר יַבֶּק.

את אחד עשר ילדיו – **ודינה היכן היתה? נתנה בתיבה ונעל בפניה, שלא יתן בה עשו עיניו.** ולכן נענש יעקב שמונעה מאחיו שמא תחזירנו למוטב, סופה שנפלה ביד שכם בן חמור.

2. שמואל א' פרק כ"ה

- ב** וַאִישׁ בְּמַעֲוֹן וּמַעֲשָׂהוּ בְּכַרְמֶל, וְהָאִישׁ גָּדוֹל מְאֹד, וְלוֹ צֹאן שְׁלֹשֶׁת-אַלְפִים, וְאַלְף עֲזִים; וַיְהִי בִגְזֹז אֶת-צֹאֲנוֹ, בְּכַרְמֶל.
- ג** וְשֵׁם הָאִישׁ נָבָל, וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ אַבְגַּיִל; וְהָאִשָּׁה טוֹבַת-שֵׁכָל וַיִּפֹּת תֹּאֵר, וְהָאִישׁ קָשָׁה וְרַע מַעֲלָלִים וְהוּא כִלְבוֹ (כָּלְבִי).
- ד** וַיִּשְׁמַע דָּוִד, בְּמִדְבָּר: כִּי-גִזַּז נָבָל, אֶת-צֹאֲנוֹ.
- ה** וַיִּשְׁלַח דָּוִד, עֶשְׂרֵה נְעָרִים; וַיֹּאמֶר דָּוִד לְנְעָרָיו, עֲלֹו כַרְמֶלָה וּבֹאֲתֶם אֶל-נָבָל, וּשְׁאַלְתֶּם-לוֹ בְּשְׁמִי, לְשָׁלוֹם.
- ו** וַאֲמַרְתֶּם כֹּה, לְחִי; וְאַתָּה שְׁלוֹם וּבֵיתְךָ שְׁלוֹם, וְכָל אֲשֶׁר-לְךָ שְׁלוֹם.
- ז** וְעַתָּה שָׁמַעְתִּי, כִּי גִזְזִים לְךָ; עַתָּה, הָרַעִים אֲשֶׁר-לְךָ הָיוּ עִמָּנוּ--לֹא הִכְלַמְנוּם וְלֹא-נִפְקַד לָהֶם מֵאוֹמָה, כָּל-יְמֵי חַיֹּתָם בְּכַרְמֶל.
- ח** שְׁאַל אֶת-נְעָרֶיךָ וַיִּגִּידוּ לְךָ, וַיִּמְצְאוּ הַנְּעָרִים חֵן בְּעֵינֶיךָ--כִּי-עַל-יוֹם טוֹב, בָּנוּ; תִּנֶּה-נָא, אֶת אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדְךָ לַעֲבָדֶיךָ, וּלְבִנְךָ, לְדָוִד.
- ט** וַיָּבֹאוּ נְעָרֵי דָוִד, וַיַּדְּבֹרוּ אֶל-נָבָל כָּל-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּשֵׁם דָּוִד; וַיִּנְחוּ.
- י** וַיַּעַן נָבָל אֶת-עֲבָדֵי דָוִד, וַיֹּאמֶר, מִי דָוִד, וּמִי בֶן-יִשָּׁי; הַיּוֹם, רַבּוּ עֲבָדִים, הַמֵּתְפָרְצִים, אִישׁ מִמָּוְנוֹ אֲדֹנָיו.
- יא** וְלִקְחָתִי אֶת-לֶחְמִי, וְאֶת-מִימִי, וְאֶת טִבְחָתִי, אֲשֶׁר טִבְחָתִי לְגִזְזִי; וְנָתַתִּי, לְאֲנָשִׁים, אֲשֶׁר לֹא יָדַעְתִּי, אִי מִזֶּה הֵמָּה.
- יב** וַיִּהְיוּ נְעָרֵי-דָוִד, לְדָרְכָם; וַיָּשֻׁבוּ, וַיָּבֹאוּ, וַיִּגְדּוּ לוֹ, כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.
- 2** And there was a man in Maon, whose possessions were in Carmel; and the man was very great, and he had three thousand sheep, and a thousand goats; and he was shearing his sheep in Carmel.
- 3** Now the name of the man was Nabal; and the name of his wife Abigail; and the woman was of good understanding, and of a beautiful form; but the man was churlish and evil in his doings; and he was of the house of Caleb.
- 4** And David heard in the wilderness that Nabal was shearing his sheep.
- 5** And David sent ten young men, and David said unto the young men: 'Get you up to Carmel, and go to Nabal, and greet him in my name;
- 6** and thus ye shall say: All hail! and peace be both unto thee, and peace be to thy house, and peace be unto all that thou hast.
- 7** And now I have heard that thou hast shearers; thy shepherds have now been with us, and we did them no hurt, neither was there aught missing unto them, all the while they were in Carmel.
- 8** Ask thy young men, and they will tell thee; wherefore let the young men find favour in thine eyes; for we come on a good day; give, I pray thee, whatsoever cometh to thy hand, unto thy servants, and to thy son David.'
- 9** And when David's young men came, they spoke to Nabal according to all those words in the name of David, and ceased.
- 10** And Nabal answered David's servants, and said: 'Who is David? and who is the son of Jesse? there are many servants now-a-days that break away every man from his master;
- 11** shall I then take my bread, and my water, and my flesh that I have killed for my shearers, and give it unto men of whom I know not whence they are?'
- 12** So David's young men turned on their way, and went back, and came and told him according to all these words.

בין יעקב ולבן לדוד ונבל

Sheep & Shearing	וישמע דוד, במדבר כי-גזז נבל את-צאנו	ולבו חלד, לגזז את-צאנו...
Carefully Watching the Flocks – Day & Night	חומה היו עלינו גם-לילה גם-יומם כל-ימי היוותנו עמם רעים הצאן	טרפה, לא-הבאתי אליך אנכי אחסנה מידי תבקשנה גנבתי יום וגנבתי לילה. הייתי ביום אכלני חרב וקרח בלילה ותדד שנותי מעיני
Salary Stiffing	ודוד אמר אד לשקר שמרתי את-כל-אשר לזה במדבר ולא-נפקד מכל-אשר-לו מאומה ונשב לי רעה תחת טובה	ואביכו התל בי והחלף את-משכרתי עשרת מנים ולא-נתנו אלהים להרע עמדי.
It's Mine... All Mine...	ולקחתי את לחמי ואת מימי ואת טבחתי אשר טבחתי לגזזי ונתתי לאנשים אשר לא ידעתי אי מזה המה.	ויען לבן ויאמר אל יעקב הבנות בנותי והבנים בני והצאן צאני וכל אשר אתה ראה לי הוא

3. שמואל א' כה:יג

יג ויאמר דוד לאנשיו חגרו איש את-חרבו, וחגרו איש את-חרבו, וחגרו גם-דוד, את-חרבו; ויעלו אחרי דוד, מאות איש, ומאתים, ישובו על-הפלים. **13** And David said unto his men: 'Gird ye on every man his sword.' And they girded on every man his sword; and David also girded on his sword; and there went up after David about four hundred men; and two hundred abode by the baggage.

4. שמואל א' טז:יא-יב

יא ויאמר שמואל אל-ישי, התמו הנערים, ויאמר עוד שאר הקטן, והנה רעה בצאן; ויאמר שמואל אל-ישי שלחה וקחנו, כי לא-נסב עד-באו פה. **יב** וישלח ויביאהו והוא אדמוני, עם-פיה עינים וטוב ראי; {פ} **11** And Samuel said unto Jesse: 'Are here all thy children?' And he said: 'There remaineth yet the youngest, and, behold, he keepeth the sheep.' And Samuel said unto Jesse: 'Send and fetch him; for we will not sit down till he come hither.'

12 And he sent, and brought him in. Now he was ruddy, and withal of beautiful eyes, and goodly to look upon. {P}

And the LORD said: 'Arise, anoint him; for this is he.' ויאמר יקוק קום משחהו, כי-זה הוא.

a. מלבי"ם שם

והוא אדמוני פה הראה לו אמיתת מ"ש תחלה "כי לא כאשר יראה האדם", כי דוד היה אדמוני שגברה בו האדומה והוא בטבעו מוכן לשפיכת דם, ומצד אחר נראה בו גם כן רושמים טובים כי היה יפה עינים וטוב ראי – שזה מורה על שהוא חד העיון וטוב המזג כמ"ש הטבעיים. ואם היה נשאר על ההבחנה האנושית של שמואל היה מחליט היותו בלתי ראוי, אבל ה' יראה ללבב וידע כי מוטב בחירתו יעשה אך משפט וצדקה, ובטבע האדמוניות הנמועה בו ישתמש ללחום מלחמות ה' ולהכרית מעיר ה' כל פועלי און, וזה הנרצה בעיני ה' שהגם שנמצא נטיה רעה בטבעו הוא ימשול בה מצד צדקתו וטוב בחירתו.

5. שמואל א' כה:יד-כג

יד ולאביגיל אשת נבל, הגיד נער-אחד מהנערים לאמר: הנה שלח דוד מלאכים מהמדבר לברך את-אדונינו, ויעט בהם. **טו** והאנשים, טובים לנו מאד; ולא הקלמנו, ולא-פקדנו מאומה, כל-ימי התהלכנו אתם, בהיותנו בשדה. **14** But one of the young men told Abigail, Nabal's wife, saying: 'Behold, David sent messengers out of the wilderness to salute our master; and he flew upon them.'

15 But the men were very good unto us, and we were not hurt, neither missed we any thing, as long as we went with them, when we were in the fields;

טז חומה היו עלינו, גם-לילה גם-יומם, כל- **16** they were a wall unto us both by night and by day, all

ימי היוֹתנו עִמָּם, רָעִים הָצֵאוּ. the while we were with them keeping the sheep.

יז וְעַתָּה, דַּעִי וְרָאִי מַה-תַּעֲשֶׂי--כִּי-כָלְתָה הָרָעָה אֶל-אֲדֹנָיִינוּ, וְעַל כָּל-בֵּיתוֹ; וְהוּא, בֶּן-בְּלִיעַל, מִדָּבָר, אֱלֹיוֹ. **17** Now therefore know and consider what thou wilt do; for evil is determined against our master, and against all his house; for he is such a base fellow, that one cannot speak to him.'

יח וַתִּמְהַר אֲבוּגִיל (אֲבִיגַיִל) וַתִּקַּח מֵאֲתִים לֶחֶם וּשְׁנַיִם נֹבֵלִי-יֵין, וְחֲמֵשׁ צֹאן עֲשׂוּת (עֲשׂוֹיּוֹת) וְחֲמֵשׁ סָאִים קָלִי, וִמְאָה צִמְקִים, וּמֵאֲתִים דְּבָלִים; וַתִּשֶׂם, עַל-הַחֲמָרִים. **18** Then Abigail made haste, and took two hundred loaves, and two bottles of wine, and five sheep ready dressed, and five measures of parched corn, and a hundred clusters of raisins, and two hundred cakes of figs, and laid them on asses.

יט וַתֹּאמֶר לְנַעֲרֶיהָ עֲבְרוּ לִפְנֵי, הַנְּנִי אַחֲרֵיכֶם בָּאָה; וְלֹאִישָׁה נָבֹל, לֹא הִגִּידָה. **19** And she said unto her young men: 'Go on before me; behold, I come after you.' But she told not her husband Nabal.

כ וְהִנֵּה הִיא רֹכֶבֶת עַל-הַחֲמֹר, וְיֹרֶדֶת בְּסֶתֶר הַהָר, וְהִנֵּה דָוִד וְאֶנְשָׁיו, יֹרְדִים לִקְרֹאתָהּ; וַתִּפְגַּשׁ, אֹתָם. **20** And it was so, as she rode on her ass, and came down by the covert of the mountain, that, behold, David and his men came down towards her; and she met them.--

כא וְדָוִד אָמַר, אֵךְ לִשְׁקָר שְׁמַרְתִּי אֶת-כָּל-אֲשֶׁר לָזָה בַּמִּדְבָּר, וְלֹא-נִפְקַד מִכָּל-אֲשֶׁר-לוֹ, מֵאוֹמָה; וַיָּשֶׁב-לִי רָעָה, תַּחַת טוֹבָה. **21** Now David had said: 'Surely in vain have I kept all that this fellow hath in the wilderness, so that nothing was missed of all that pertained unto him; and he hath returned me evil for good.

כב כֹּה-נַעֲשֶׂה אֱלֹהִים לְאִיבֵי דָוִד, וְכֹה יִסִּיף: אִם-אֲשָׁאִיר מִכָּל-אֲשֶׁר-לוֹ עַד-הַבֹּקֶר, מִשְׁתִּין בְּקִיר. **22** God do so unto the enemies of David, and more also, if I leave of all that pertain to him by the morning light so much as one male.--

כג וַתֵּרָא אֲבִיגַיִל, אֶת-דָּוִד, וַתִּמְהַר, וַתִּרְדַּ מֵעַל הַחֲמֹר; וַתִּפֹּל לְאַפֵּי דָוִד, עַל-פָּנֶיהָ, וַתִּשְׁתַּחוּ, אֶרֶץ. **23** And when Abigail saw David, she made haste, and alighted from her ass, and fell before David on her face, and bowed down to the ground.

בין אביגיל ליעקב

(כג) וַתֵּרָא אֲבִיגַיִל אֶת דָּוִד וַתִּמְהַר וַתִּרְדַּ מֵעַל הַחֲמֹר וַתִּפֹּל לְאַפֵּי דָוִד עַל פָּנֶיהָ וַתִּשְׁתַּחוּ אֶרֶץ. (כד) וַתִּפֹּל עַל רַגְלָיו וַתֹּאמֶר בִּי אֲנִי אֲדֹנִי הָעוֹן וַתִּדְבָּר נָא אִמְתָּךְ בְּאִזְנִיךָ וּשְׁמַע אֶת דְּבָרִי אִמְתָּךְ. (כה) אֵל נָא יִשְׁמַע אֶת אֲדֹנִי אֶת לְבֹו אֵל אִישׁ הַבְּלִיעַל הַזֶּה עַל נָבֹל כִּי כָשְׁמוֹ כֵּן הוּא נָבֹל שְׁמוֹ וְנָבֹלָה עִמּוֹ וְאֲנִי אִמְתָּךְ לֹא רָאִיתִי אֶת נַעֲרִי אֲדֹנִי אֲשֶׁר שָׁלַחְתָּ. (כו) וְעַתָּה אֲדֹנִי חֵי יְקֹוֹק וְחֵי נַפְשְׁךָ אֲשֶׁר מִנְעָךְ יְקֹוֹק מִבּוֹא בְּדָמִים וְהוֹשַׁע יָדְךָ לֹךְ וְעַתָּה יְהִי כְנָבֹל אִיבִיךָ וְהַמְבַקְשִׁים אֵל אֲדֹנִי רָעָה. (כז) וְעַתָּה הַבְּרָכָה הַזֹּאת אֲשֶׁר הִבִּיא שְׁפָחָתְךָ לְאֹדֹנִי וְנִתְּנָה לְנַעֲרִים הַמִּתְהַלְכִּים בְּרַגְלֵי אֲדֹנִי. (כח) שָׂא נָא לִפְשֶׁע אִמְתָּךְ כִּי עָשָׂה יַעֲשֶׂה יְקֹוֹק לְאֹדֹנִי בֵּית נָאֻמָּן כִּי מִלְחָמוֹת יְקֹוֹק אֲדֹנִי נִלְחַם וְרָעָה לֹא תִמְצָא בְּךָ מִיָּמֶיךָ. (כט) וְיָקֻם אָדָם לְרֹדְפֶךָ וּלְבִקֶּשׁ אֶת נַפְשְׁךָ וְהִיתָה נֶפֶשׁ אֲדֹנִי צְרוּרָה בְּצִרּוֹר הַחַיִּים אֶת יְקֹוֹק אֱלֹהֶיךָ וְאֶת נַפְשׁ אִיבִיךָ יִקְלַעְנָה בְּתוֹךְ כָּף הַקֶּלֶעַ. (ל) וְהִנֵּה כִּי יַעֲשֶׂה יְקֹוֹק לְאֹדֹנִי כָּכָל אֲשֶׁר דִּבַּר אֶת הַטּוֹבָה עֲלֶיךָ וְצִוָּךְ לִנְגִיד עַל יִשְׂרָאֵל. (לא) וְלֹא תִהְיֶה זֹאת לְךָ לְפֹקָה וּלְמַכְשׁוֹל לְב לְאֹדֹנִי וּלְשִׁפְךָ דָּם חַנּוּם וּלְהוֹשִׁיעַ אֲדֹנִי לוֹ וְהֵיטֵב יְקֹוֹק לְאֹדֹנִי וְזָכַרְתָּ אֶת אִמְתָּךְ.

(ה) וַיָּצֻו אֹתָם לֵאמֹר כֹּה תֹאמְרוּן לְאֹדֹנִי לַעֲשׂוֹ כֹה אָמַר עֲבָדְךָ יַעֲקֹב עִם לְבֹו גֵרְתִּי וְאַחֵר עַד עֵתָה. (ו) וְהִי לִי שׁוֹר וְחֲמֹר צֹאן וְעֶבֶד וְשִׁפְחָה וְאֶשְׁלַחָה לְהַגִּיד לְאֹדֹנִי לְמַצָּא חֵן בְּעֵינֶיךָ.

(ה) וַיִּשָּׂא אֶת עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת הַנָּשִׁים וְאֶת הַיָּלָדִים וַיֹּאמֶר מִי אֵלֶּה לָּךְ וַיֹּאמֶר הַיָּלָדִים אֲשֶׁר חָנוּ אֱלֹהִים אֶת עֲבָדְךָ. (ו) וַתִּגְשֶׁן הַשִּׁפְחוֹת הַנָּה וַיִּלְדִּיהֶן וַתִּשְׁתַּחֲוֶי. (ז) וַתִּגְשֶׁן גַּם לֵאָה וַיִּלְדֶּיהָ וַיִּשְׁתַּחֲוֶי וְאַחֵר נֶגֶשׁ יוֹסֵף וְרַחֵל וַיִּשְׁתַּחֲוֶי. (ח) וַיֹּאמֶר מִי לָּךְ כָּל הַמִּנְחָה הַזֹּאת אֲשֶׁר פָּגַשְׁתִּי וַיֹּאמֶר לְמַצָּא חֵן בְּעֵינֵי אֲדֹנִי. (ט) וַיֹּאמֶר עֲשׂוּ יֵשׁ לִי רֵב אַחִי יְהִי לָּךְ אֲשֶׁר לָּךְ. (י) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֵל נָא אִם נָא מִצָּאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ לְקַחְתָּ מִנְחָתִי מִיָּדִי כִּי עַל כֵּן רָאִיתִי פָנֶיךָ כְּרָאת פָּנֵי אֱלֹהִים וַתִּרְצָנִי. (יא) קַח נָא אֶת בְּרִכְתִּי אֲשֶׁר הִבָּאת לָּךְ כִּי חֲנִנִי אֱלֹהִים וְכִי יֵשׁ לִי כָּל וַיִּפְצֹר בּוֹ וַיִּקַּח. (יב) וַיֹּאמֶר נִסְעָה וְנִלְכָּה וְנִלְכָּה לְנִגְדְּךָ. (יג) וַיֹּאמֶר אֱלֹיוֹ אֲדֹנִי יָדַע כִּי הַיָּלָדִים רַפִּים וְהַצֹּאן וְהַבָּקָר עֲלוֹת עָלֶי וּדְפָקוּם יוֹם אֶחָד וּמָתוּ כָּל הַצֹּאן. (יד) וַיַּעֲבֹר נָא אֲדֹנִי לִפְנֵי עֲבָדוֹ וַאֲנִי אֶתְנַהֲלָה לְאַטִּי לְרַגֵּל הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר לִפְנֵי וְלָרַגֵּל הַיָּלָדִים עַד אֲשֶׁר אָבֹא אֶל אֲדֹנִי שְׁעִירָה. (טו) וַיֹּאמֶר עֲשׂוּ אֲצִיגָה נָא עִמָּךְ מִן הָעָם אֲשֶׁר אִתִּי וַיֹּאמֶר לָמָּה זֶה אִמְצָא חֵן בְּעֵינֵי אֲדֹנִי.

6. שמואל א' כה:לט-מב

- לט** וישמע דוד, כי מת נבל, ויאמר ברוך יקוק אשר רב את-ריב חרפתי מיד נבל ואת-עבדו חשד מרעה, ואת רעת נבל השׁיב יקוק בראשו; וישלח דוד וידבר באביגיל, לקחתה לו לאשה.
- 39** And when David heard that Nabal was dead, he said: 'Blessed be the LORD, that hath pleaded the cause of my reproach from the hand of Nabal, and hath kept back His servant from evil; and the evil-doing of Nabal hath the LORD returned upon his own head.' And David sent and spoke concerning Abigail, to take her to him to wife.
- מ** ויבאו עבדי דוד, אל-אביגיל-- הכרמלה; וידברו אליה, לאמר, דוד שלחנו אליך, לקחתך לו לאשה.
- 40** And when the servants of David were come to Abigail to Carmel, they spoke unto her, saying: 'David hath sent us unto thee, to take thee to him to wife.'
- מא** ותקם, ותשתחו אפים ארצה; ותאמר, הנה אמתך לשפחה, לרחץ, רגלי עבדי אדני.
- 41** And she arose, and bowed down with her face to the earth, and said: 'Behold, thy handmaid is a servant to wash the feet of the servants of my lord.'
- מב** ותמהר ותקם אביגיל, ותרכב על-החמור, וחמש נערותיה, החלכות לרגלה; ותלך, אחרי מלאכי דוד, ותהי-לו, לאשה.
- 42** And Abigail hastened, and arose, and rode upon an ass, with five damsels of hers that followed her; and she went after the messengers of David, and became his wife.

7. שמואל ב' ג:ג

ומשגחו כלֵאב, לאביגל (לאביגיל) אשת נבל הכרמלי; והשלשי אבשלום בן-מעכה, בת-תלמי מלך גשור.

8. בבא בתרא יז.

תנו רבנן ארבעה מתו בעמיו של נחש ואלו הן בנימין בן יעקב ועמרם אבי משה וישי אבי דוד וכלאב בן דוד